

Nr 308.

Av herr **Björck, John**, och herr **Löfvander**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa åtgärder till reglering av jordbrukets skuldförhållanden.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 187 angående vissa åtgärder till reglering av jordbrukets skuldförhållanden föreslås i den propositionen åtföljande bilaga A, »Förslag till kungörelse angående statens sekundärlånefond för jordbrukare» att 1 § andra stycket skulle få följande lydelse:

»Med jordegendom förstås i denna kungörelse självständig, å marken bestämbar fast egendom, varå jordbruk eller jordbruk jämte skogsbruk bedrivs.»

Denna formulering av paragrafen utesluter, så vitt vi kunna finna, möjligheten för andra än jordbrukare att komma i fråga då det gäller erhållande av lån av denna art. Om t. ex. en småbrukare övergår från jordbruk till trädgårdsodling, något som numera ej är ovanligt, kan han ej komma i åtnjutande av den hjälp som med dessa lån avses. Det kan också tänkas inträffa, att tvenne grannar som äga och bruka var sin jordbrukslägenhet av ungefär samma storlek men den ena ägnar sig åt trädgårdsodling under det den andra driver jordbruk, så kan endast jordbrukaren få del av denna form av statshjälp under det att trädgårdsodlaren ej kan komma i fråga, även om han har samma behov av hjälp som sin jordbrukande granne.

I den propositionen åtföljande bilaga B. »förslag till kungörelse om lån till jordbrukare för genomförande av ackord m. m.», säges det i § 1 andra stycket: »Såsom jordbrukare anses även den, som, utan samband med jordbruk, bedriver trädgårdsskötsel eller annan därmed jämförlig verksamhet såsom självständig näring.» Här säges alltså tydligt, att den som driver trädgårdsskötsel såsom självständig näring anses som jordbrukare och kan således erhålla samma hjälp av staten som dessa, när det gäller de lån som avses i denna kungörelse. Vi anse att, såvitt möjligt, likartade bestämmelser böra gälla för båda dessa hjälpformer, och följaktligen böra de, som kunna ifrågakomma att erhålla lån från den ena av dessa, ej vara uteslutna om behov skulle föreligga att söka lån från den andra av ifrågavarande fonder.

Inom vissa delar av landet, framför allt i södra och mellersta provinserna, ha betydande jordarealer tagits i anspråk för trädgårdsodling. Genom intensiv kultur erhållas i regel goda skördar på jämförelsevis små arealer. Såväl på grund härav som genom att jämförelsevis mycket folk sysselsätts inom trädgårdsodlingen, har denna en nationalekonomisk betydelse, som ej bör underskattas.

Trädgårdsodlarna äro i regel personer som börjat sin rörelse under blygsamma förhållanden och i de flesta fall till höga räntor måst upplåna erforderligt rörelsekapital. Under kristiden ha många av dessa måst ytterligare

skuldsätta sig för att hålla sin rörelse i gång. Man torde därför med visshet kunna säga, att deras behov av en bättre ordnad sekundärkredit är minst lika stor som för jordbrukarna. I fråga om säkerhet för lånen torde inteckning i egendom, å vilken trädgårdsodling bedrives, ej skäligen kunna anses sämre än motsvarande inteckning i egendom, å vilken bedrives jordbruk.

På grund av vad vi här anfört tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till kungörelse angående statens sekundärlån för jordbrukare, att fastighet, å vilken enbart trädgårdsodling bedrives, i förevarande hänseende betraktas som jordegendom.

Tillika hemställas att vederbörande utskott måtte formulera erforderliga ändringar av kungörelsen.

Stockholm den 22 mars 1935.

John Björck.

Axel Löfvander.
